

Om jag överlever det här, om jag någonsin blir fri, då vill jag tillbaka dit. Pappa, mamma, morfar, för mitt inre öga ser jag dem samlade i morfars trädgård. Där sitter de och väntar på mig. Ingenting får ha ändrat sig där. Allt ska vara som det var förr, som om jag aldrig hade varit borta.

Men det är inte genom min hemstad vi går utan genom Bautzen. Som alltid när man föser oss till en station är gatorna vi går längs folktomma. Ingen är ute och promenerar, inga skolbarn syns till, inte ens en hund visar sig. Kanske har mänskligheten gått under i någon mystisk farsot. Om det hade varit så, hade vi aldrig fått veta det i vår isolering. Eller är alla bara väldigt bra på att titta bort? Är det så att ingen vill vara vittne till det som händer här? Egentligen borde det höras ett ramaskri över hela den lilla staden Bautzen, när ryssarna driver hundratals tyska kvinnor framför sig som boskap längs gatorna. Men ingen skriker, ingen ser, ingen sätter sig upp emot den här förnedrande behandlingen av människor.

Vi lastas på och ännu en gång rullar vi i dessa stinkande fängelser genom Tyskland. Också den här gången verkar resan vara utan ände. Transporterna når visst alltid fram till målet först när vi har börjat finna oss i att tillbringa resten av våra liv i de dunkla båsena.

”Oranienburg” står det med gammalmodiga bokstäver på stationsskylten, när den här resan äntligen är slut efter åtta dagar och nätter. De som fortfarande kan gå, har nästan alla någon som de släpar på mellan sig. Antalet sjuka och sådana som inte kan stå på benen längre på grund av svaghet och hunger har stigit dramatiskt. Många av oss har nu suttit fångslade i flera år och det börjar märkas på oss. Vår väg går genom samhället, längs en allé. Middagssolen är redan stark och hade det inte varit för hungern och svagheten, så hade jag kanske kunnat njuta av den här marschen. Till höger och vänster om oss marscherar ryska vaktposter och de börjar också svettes så smått. Äntligen upptäcker vi vårt mål borta i fjärran. ”Det där är ju Sachsenhausen, koncentrationslägret.” Någon i ledet är tydligen hemmastadd här. Nyheten går från mun till mun. Den här gången är det inte fråga om tomma ord.

Långt innan de låga hopkrupna barackerna kommer inom synhåll sticker vaktornen upp som höjda pekfingrar mot himlen. Glöm varje tanke på frihet, verkar de säga. Det oändliga barackområdet är omgivet av ett kombinerat taggtråds- och elstängsel som ingen kan ta sig igenom.